

●●●●○
PENTAMERONE
 Nog tot 08/08 op de Zomer
 van Antwerpen (zva.be),
 daarna op tournee.
 www.laika.be,
 www.froefroe.be

© RV

Afgehakte handen op uw bord

Naast geile en geestige sprookjes serveren Theater Froe Froe en Laika het publiek ook 'afgehakte handen en drakenbloed' op een bord. De voorstelling *Pentamerone* is een pareltje van visueel, talig en culinair plezier.

EVELYNE COUSSENS

Een moment lang is in de grote volkskeuken op scène alleen het ritmische hakken, snijden, malen en verpulveren van ingrediënten te horen – de stilte voor de storm van dit copieuze vijfgangenverhaal. Die vijf gangen staan vijf sprookjes uit het levenswerk van de zestiende-eeuwse dichter Giambattista Basile. Maar bij Laika en Froe Froe namen ze de 49 sprookjes uit het originele verhaal onder handen. Ze hakten, kneedden en vermaalden ze om ze uiteindelijk te serveren aan het publiek. En neem dat serveren letterlijk, want tijdens de voorstelling eet de toeschouwer wat er op het podium klaargemaakt wordt.

Het publiek volgt het wel en wee van vijf koningen gedurende vijf dagen, terwijl de kok en zijn maatjes bezig zijn met de bereiding van feestelijke schotels. 'Overdag' wordt in een razend tempo gespeeld en gekookt – Laika-kok Peter De Bie beweegt zich met de bewonderenswaardige cool tussen de wild rondvliegende poppen, pannen en acteurs. Het keukenbelletje leidt de 'nacht' in, waarin het publiek een gerecht krijgt geserveerd dat de culinaire en soms lugubere samenvatting is van het vertelde: afgehakte handen en drakenbloed belanden in eetbare vorm op ons bord.

De kunde en kunst van Laika en Froe Froe grijpen in *Pentamerone* als vanzelfsprekend in elkaar. Marc Maillard en zijn Froe Froe-ploeg slaagden erin de edele, geile, ijdele of juist deemoedige personages uit de sprookjes gestalte te geven in een indrukwekkende variatie aan groteske poppen, door de acteurs vaardig bediend tussen het kokkerellen door.

Geen plaats voor preutsheid

Naar goede Froe Froe-gewoonte wordt er niet flauw gedaan over hangtieten noch afgehakte hoofden. Voor preutsheid is in Maillards verbeelding nooit plaats geweest. De visuele hoogstandjes krijgen gezonde concurrentie van Jo Roets' tekst, die kleurrijk en humoristisch is als de poppen zelf: geen moment wordt er ingeboet op de poëzie of complexiteit van de taal, een verademing in toenemend taalarme

Gruwelijk lekker

- APERITIEF
Komkommerlimoncello
 een infuus op basis van gember omdat gember de zinnen prikkelt.
- NACHT 1
Broodhand met rode humus en gelakte vinger
 verwijst naar de afgehakte handen en het bloed van Luna.
- NACHT 2
Mergpijp met zonnebloempitten en shiitake
 de mergpijp herinnert aan de knoken die de monsterlijke vlo graag afkluift.
- NACHT 3
Pompoen met verkoalde kruiden
 de verkoalde kruiden staan voor de verbrande Mirte.
- NACHT 4
Tapwater
- NACHT 5
Steak van watermeloen
 fruit gepresenteerd als was het vlees, verrassing en verwarring.
- Knolselderpuree**
 de verhalen zijn volks en bij een volkskeuken hoort puree, maar dan in een frisse versie.
- Pastinaak/speculoos-bonbon**
 een zoet gerecht aan het eind van deze voorstelling, want de liefde triomfeert.
- (EC)

Op zijn beurt wordt de taal in subtiliteit en verrassing naar de kroon gestoken door de recepten van De Bie, die ongewone smaken en texturen combineert en zo misschien wel het meest 'vernieuwende' aspect van *Pentamerone* introduceert. Wat we hoorden en zagen bleef binnen de kwalificatie 'vertrouwde kwaliteit', wat we proefden – van komkommerlimoncello tot steak van watermeloen – bracht ons op het prikkelende terrein van het ongekende.

Sudderend in eigen nat

Bedwelmende zinnen en smakelijke zinnelijkheid dus, maar wat met zingeving? In de grote keuken, opgevat als metaforisch schouwtoneel van het leven, ontrollen zich de typische sprookjesmoraliteiten rond hoogmoed en nederigheid, jaloezie en generositeit. Het leven zelf, sudderend in eigen nat – meer verdieping valt in die ketel niet te zoeken. De kracht van *Pentamerone* ligt niet in zijn filosofische diepgang, maar in de manier waarop de voorstelling beeld, taal en smaak de zintuigen van zijn publiek verrukt.

Bij het keukenbelletje krijgt het publiek een gerecht dat de soms lugubere samenvatting is van het vertelde